

روایت

پاسخ مسی و اسکالونی به تئوری های توطئه

هیچ چیز به ما هدیه داده نشده

دنیای می خواست مصر و انگلیس پیروز شوند، اکنون آنها همین خواسته را برای اسپانیا دارند. این روایتی است که این روزها پیرامون این جام جهانی در بخشی از فضای مجازی جریان دارد. اینکه یک مسیر ساده و هموار در اختیار آرژانتین قرار داده شده، خدایان فوتبال با آنها همراه هستند و فیفا، به بیان ساده و رک، از قهرمانی آنها در جام جهانی لذت می برد.

اظهارات جانی اینفانتینو رئیس فیفا که پس از بازی مقابل کپ‌ورد مطرح شد، هیزم این آتش را بیشتر کرد. او در ویدیویی که پس از پیروزی دلهره‌آور و ناپلئونی این تیم آمریکای جنوبی مقابل این رقیب کوچک به سرعت دست به دست شد، گفت: «امشب، من هم همراه با آرژانتین زجر کشیدم.» اما چه تصمیمات دآوری را درست بدانید و چه نادرست، چه آنها را از روی شانس تلقی کنید و چه غیر از آن و هر چه می خواهید را باور کنید اما این بحث‌ها تا مدت‌ها پس از پایان تورنمنت و زمانی که آرژانتین با فینالیست بازنده باشد یا برای دومین دوره پیاپی جام را بالای سر ببرد، همچنان با شدت ادامه خواهد داشت. اما آنچه نمی‌توان منکرش شد، دندان تیز کردن و عطش شدیدی آنها برای پیروزی است: به ویژه به خاطر مسی.

خود مسی نیز در این باره اظهارنظر کرده است: «ما یک بار دیگر خود را در میان دو تیم برتر جهان تثبیت کردیم.»

مسی پس از بازی مقابل انگلیس، مسابقه‌ای که در آن قفل خط دفاعی مستحکم حریف را با دو پاس گل و نمایش فوق‌العاده خود باز کرد، باز دیگر بر شایستگی آرژانتین برای تبدیل شدن دوباره به قهرمان جهان تأکید کرد.

مسی گفت: «ما در طول این چهار سال گذشته بهترین بوده‌ایم، چه دیگران خوششان بیاید و چه نبایند و فارغ از اینکه هر کسی چه می‌گوید ما یک بار دیگر خود را در میان دو تیم برتر جهان تثبیت کردیم.»

او در ادامه افزود: «این ثابت می‌کند که تمام کارهایی که انجام داده‌ایم اتفاقی نبوده است.» و سپس بار دیگر تکرار کرد که هیچ چیز به ما هدیه داده نشده است. «لیونل اسکالونی، سرمربی مسی نیز پیام بازیکن خود را تکرار کرد و گفت: «ما می‌دانستیم که هیچ کمکی در کار نخواهد بود. هیچ جانبداری و تبعیضی وجود ندارد، بلکه دقیقاً برعکس است. برای کمک‌دور ویدیویی (VAR) بسیار سخت است که بخواهد به نفع کسی پارتی‌بازی کند.»

اسکالونی فراتر از یک مربی است

«بچه گریه‌ای» راز موفقیت آرژانتین!

در روزگاری که فوتبال مدرن بیش از هر زمان دیگری با تکنیک، داده و تحلیل‌های پیچیده تعریف می‌شود، لیونل اسکالونی را متفاوتی را برای موفقیت آرژانتین انتخاب کرده است، مسیری که پیش از آن که بر تخته‌های تاکتیکی بنا شده باشد، بر احساسات، روابط انسانی و اتحاد درون‌تیمی استوار است.

سرمربی آرژانتین که تیمش در آستانه دومین قهرمانی متوالی جام جهانی قرار دارد، در کشورش لقب جالبی دارد: «پورونا» یا همان «بچه‌گریه‌ای». لقبی که بازیکنان تیم ملی به دلیل روحیه احساسی او برایش انتخاب کرده‌اند. مشهورترین نمونه این ویژگی به فینال جام جهانی ۲۰۲۲ مقابل فرانسه بازمی‌گردد؛ جایی که اسکالونی هنگام ارائه آخرین صحبت‌های فنی به بازیکنانش آن‌قدر تحت تأثیر فضا قرار گرفت که نتوانست حرف‌هایش را ادامه دهد و با چشمانی اشکبار، ادامه جلسه را به دستیارانش سپرد.

این روحیه احساسی در جام جهانی ۲۰۲۶ نیز بارها دیده شده است. اسکالونی پس از گل‌های لیونل مسی و همچنین بازگشت دراماتیک تیمش مقابل مصر، بارها مقابل دوربین‌ها احساساتی شد و اشک ریخت، اتفاقی که در فوتبال حرفه‌ای و سطح اول جهان کمتر دیده می‌شود.

اما همین ویژگی به یکی از بزرگ‌ترین نقاط قوت او تبدیل شده است. اسکالونی در طول بیش از ۱۰۰ مسابقه روی نیمکت آرژانتین نه تنها توانسته طلسم ۳۶ ساله قهرمانی جهان و ۲۸ ساله کوپا‌آمریکا را بشکند، بلکه موفق شده فضایی کم‌نظیر در تیم ملی ایجاد کند که بسیاری از بازیکنان از آن به عنوان یک خانواده یاد می‌کنند.

بازیکنانی مانند رودریگو دی‌پاول، لاندرو پاردس و امیلیانو مارتینس بارها تأکید کرده‌اند که مهم‌ترین ویژگی اسکالونی، توانایی او در مدیریت روابط انسانی است. او بازیکنانش را نه مهره‌های یک صفحه شطرنج، بلکه انسان‌هایی با نیازها، احساسات و شخصیت‌های متفاوت می‌بیند. به همین دلیل حتی بازیکنانی که کمتر فرصت بازی پیدا می‌کنند نیز خود را بخشی از موفقیت تیم می‌دانند. شاید راز موفقیت آرژانتین در سال‌های اخیر دقیقاً همین باشد: تیمی که پیش از هر چیز از کنار هم بودن لذت می‌برد و نمی‌خواهد این سفر به پایان برسد. اسکالونی موفق شده میان ستاره‌ها، بازیکنان ذخیره و اعضای کادرفنی نوعی همبستگی کم‌نظیر ایجاد کند: همبستگی‌ای که در بسیاری از لحظات حساس، به اندازه هر برنامه تاکتیکی ارزشمند بوده است.

کلید ماجرا در دست گواردیولا است

توخل اخراج شود یا نه؟

گزارش یک

شکست تلخ انگلیس برابر آرژانتین در نیمه‌نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، بار دیگر همان سناریوی آشنای فوتبال این کشور را زنده کرد: امید؟ بزرگ، فروپاشی در لحظات پایانی و سپس آغاز دادگاهی عمومی برای سرمربی تیم ملی. این بار نوبت توماس توخل است که زیر ذره‌بین رسانه‌ها و هواداران قرار بگیرد؛ مربی آلمانی‌ای که تنها چند ماه پس از آغاز پروژه‌اش با سه‌شیرها، حالا با درخواست‌های گسترده برای برکناری مواجه شده است.

اما آیا واقعاً مشکل انگلیس فقط توخل است؟ آیا اخراج او می‌تواند گره‌ای را باز کند که دهه‌هاست فوتبال این کشور را آزار می‌دهد؟ شاید پاسخ منفی باشد؛ مگر آنکه اتحادیه فوتبال انگلیس بتواند تنها گزینه‌ای را پیدا کند که از نظر اعتبار و توانایی، یک گام بالاتر از توخل قرار می‌گیرد: پپ گواردیولا.

اشتباه توخل با بیماری مزمن

انگلیس تا دقیقه ۸۵ دیدار برابر آرژانتین یک‌برصفر پیش بود و تنها چند دقیقه با رسیدن به فینال فاصله داشت. اما همه چیز در دقائق پایانی از دست رفت. آنتونی گوردون گل برتری را به ثمر رساند، اما نیم توخل به جای ادامه حملات، به شکل محسوسی عقب نشست و ابتکار عمل را به قهرمان جهان واگذار کرد.

آمار نیمه دوم به‌خوبی عمق بحران را نشان می‌دهد. انگلیس پس از گلزنی تقریباً مالکیت توپ را از دست

داد و در مقاطعی تنها میان جردن پیکفورد و جان استونز پاس ردوبدل می‌کرد. انزو فرناندس بازی را به تساوی کشاند و سپس لیونل مسی با رهبری کم‌نظیر خود، زمینه بازگشت آرژانتین را فراهم کرد تا رؤیای انگلیسی‌ها بار دیگر در هم بشکند. در نگاه نخست، تصمیمات توخل هدف اصلی انتقادات است. ورود مدافعانی مانند ازری کونسا، دن برن و نیکو اورابلی در دقائق پایانی، به جای حفظ برتری، تیم را بیش از پیش به لاک دفاعی فرو برد. با این حال، ماجرا فراتر از چند تعویض اشتباه به نظر می‌رسد.

بیماری مزمن

مشکل اصلی انگلیس شاید نه روی توخل است؟ آیا اخراج او می‌تواند باشد. این تیم سال‌هاست در بازی‌های بزرگ گرفتار نوعی ترس پنهان می‌شود: ترسی که باعث می‌شود پس از رسیدن به برتری، به جای تلاش برای ضربه نهایی، تنها به حفظ نتیجه فکر کند.

این ذهنیت در دوران گرت ساولت‌گیت نیز بارها دیده شد و به نظر می‌رسد هنوز از بین نرفته است. بازیکنان انگلیس مقابل آرژانتین نیز پس از گل گوردون، ناخودآگاه عقب نشستند، گویی باور نداشتند می‌توانند برابر مدافع عنوان قهرمانی برتری خود را حفظ کنند.

توخل بعد از بازی نیز به همین موضوع اشاره کرد. او تأکید کرد که دستور دفاع مطلق نداده بود و حتی از بازیکنان خواسته بود برای زدن گل دوم تلاش کنند. هری کین و مارک گوهنی نیز این موضوع را تأیید کردند و اعتراف داشتند که تیم پس از گل، به شکلی غریزی رو به عقب حرکت کرده است.

این همان بیماری مزمنی است که سال‌هاست انگلیس را از کسب جام باز می‌دارد؛ مشکلی که با تغییر یک مربی به سادگی درمان نمی‌شود.

پروژه‌ای که کامل نشده

توخل در ژانویه ۲۰۲۵ هدایت انگلیس را برعهده گرفت و تنها شش اردوی ملی فرصت داشت تا تیمی که نایب‌قهرمان یورو ۲۰۲۴ شده بود را به قهرمانی جهان برساند. انتظار فتح جام جهانی در چنین بازه کوتاهی حتی برای مربی‌ای با کارنامه او، بسیار سنگین بود.

فراموش نکنیم که انگلیس در این جام به نیمه‌نهایی رسید؛ مرحله‌ای که بسیاری از قدرت‌های بزرگ فوتبال جهان حتی به آن نرسیدند. البته

شکست مقابل آرژانتین دردناک بود، اما این شکست لزوماً به معنای شکست کامل پروژه نیست.

تنها یک استثنا: اگر پپ آماده باشد

با وجود همه این استدلال‌ها، یک نام وجود دارد که می‌تواند معادله را تغییر دهد: پپ گواردیولا.

سرمربی اسپانیایی پس از پایان دوران درخشان خود در منچسترستیتی، همچنان یکی از بزرگ‌ترین مربیان تاریخ فوتبال محسوب می‌شود. او فوتبال انگلیس را متحول کرد و شناخت کاملی از فرهنگ فوتبالی این کشور دارد. اگر اتحادیه فوتبال انگلیس واقعاً به فکر تغییر مسیر باشد، منطقی‌ترین گزینه تنها گواردیولا است. اخراج

توخل برای انتخاب مربی‌ای همسطح یا حتی ضعیف‌تر، هیچ توجیهی ندارد. اما اگر امکان جذب پپ وجود داشته باشد، شرایط متفاوت خواهد شد. در واقع، تنها دلیلی که می‌تواند برکناری توخل را قابل دفاع کند، حضور گواردیولا به‌عنوان جانشین است؛ مربی‌ای که شاید بتواند آن سد روانی تاریخی را بشکند.

نگاه به یورو ۲۰۲۸

در حال حاضر نشانه‌ها حاکی از آن است که اتحادیه فوتبال انگلیس همچنان از توخل حمایت می‌کند.

قرارداد او تمدید شده و مدیران فدراسیون رسیدن به نیمه‌نهایی جام جهانی را در مجموع یک

بازی‌های رده‌بندی جام جهانی

۱۹۳۴		آلمان ۲-۳	اتریش
۱۹۳۸		برزیل ۴-۲	سوئد
۱۹۵۴		اتریش ۳-۱	یک‌اروگوئه
۱۹۵۸		فرانسه ۶-۳	آلمان غربی
۱۹۶۲		شیلی ۱-۰	مصر یوگسلاوی
۱۹۶۶		پرتغال ۲-۰	یک اتحاد جماهیر شوروی
۱۹۷۰		آلمان غربی ۱-۰	مصر-اروگوئه
۱۹۷۴		لهستان ۱-۰	مصر-برزیل
۱۹۷۸		یک-برزیل ۲-۰	یک ایتالیا
۱۹۸۲		لهستان ۲-۳	فرانسه
۱۹۸۶		فرانسه ۲-۴	بلژیک (پس از وقت‌های اضافه)
۱۹۹۰		دانمارک ۲-۱	ایتالیا ۲-۰
۱۹۹۴		سوئد ۴-۰	مصر-بلغارستان
۱۹۹۸		کرواسی ۲-۰	یک هلند

۲۰۲۶		ترکیه ۳-۲	کره جنوبی
۲۰۲۶		آلمان ۳-۲	یک پرتغال

۲۰۱۰		آلمان ۲-۳	اروگوئه
۲۰۱۴		هلند ۳-۲	مصر-برزیل
۲۰۱۸		بلژیک ۲-۰	فرانسه
۲۰۲۲		کرواسی ۲-۱	یک مراکش

با مرور تاریخ بازی‌های رده‌بندی جام جهانی مشخص می‌شود که همه تیم‌ها این مسابقه را با یک نگاه دنبال نمی‌کنند. برخی تیم‌ها ترجیح می‌دهند پس از ناکامی در نیمه‌نهایی، تمرکز خود را از دست بدهند و حتی با ترکیب متفاری وارد میدان شوند.

برای مثال، فرانسه در جام‌های جهانی ۱۹۸۲ و ۱۹۸۶، میشل پلاتینی، کاپیتان و ستاره بزرگ خود، را در دیدار رده‌بندی به میدان نفرستاد. بسیاری از مربیان نیز در این مسابقه به بازیکنانی فرصت می‌دهند که در طول تورنمنت کمتر بازی کرده‌اند.

این امر حال، برای بعضی کشورها کسب مقام سوم یک موفقیت بزرگ محسوب شده است. سوئد در جام جهانی ۱۹۹۴ آمریکا یکی از نمونه‌های مهم است. این تیم که به شکل غیرمنتظره‌ای تا مرحله نیمه‌نهایی پیش رفته بود، در بازی رده‌بندی با نتیجه ۴ برصفر بلغارستان را شکست داد و یکی از بهترین نتایج تاریخ فوتبال خود را رقم زد.

کرواسی نیز در نخستین حضور خود به عنوان یک کشور مستقل در جام جهانی ۱۹۹۸، با پیروزی ۲بریک مقابل هلند به مقام سوم رسید؛ موفقیتی که در این کشور با جشن‌های گسترده همراه شد.

برای هواداران بی‌طرف، بازی رده‌بندی معمولاً مسابقه‌ای جذاب و پرنرگ بوده است. از جام جهانی ۱۹۷۴ که لهستان با نتیجه یک‌برصفر برزیل را شکست داد، در تمام دوره‌های بعدی این دیدار حداقل دو گل به همراه داشته است.

بنابراین، اگرچه بازی رده‌بندی برای بسیاری از بازیکنان جایگزین فینال از دست‌رفته است، اما تاریخ‌نشان می‌دهد که این مسابقه اغلب لحظات جذاب، گل‌های زیاد و خاطرات ماندگاری را رقم زده است.

به‌عنوان یک سنت ادامه پیدا کرده است.

البته همه تورنمنت‌ها چنین رویکردی ندارند. رقابت‌های جام ملت‌های اروپا (یورو) پس از سال ۱۹۸۰ برگزار بازی رده‌بندی را کنار گذاشت.

رکوردهای ماندگار

بازی رده‌بندی جام جهانی در طول تاریخ شاهد ثبت رکوردهای مهمی بوده است.

در جام جهانی ۲۰۰۲، هاگن شوکور، مهاجم ترکیه تنها ۱۱ثانیه پس از شروع بازی مقابل کره جنوبی گل زد؛ رکوردی که همچنان سریع‌ترین گل تاریخ جام جهانی محسوب می‌شود.

همچنین در جام جهانی ۱۹۵۸، ژوست فوئتن، ستاره فرانسه، در پیروزی ۶بر۳ برابر آلمان غربی چهار گل به ثمر رساند و تعداد گل‌های خود در آن تورنمنت را به ۱۳ رساند؛ رکوردی که هنوز بیشترین تعداد گل توسط یک بازیکن در یک دوره جام جهانی است.

آیا برنده بازی

جامی دریافت می‌کند؟

خبر برنده بازی رده‌بندی جام جهانی جام قهرمانی دریافت نمی‌کند، اما مدال برنز به بازیکنان و اعضای تیم اهدا می‌شود. علاوه بر مدال، پیروزی در این مسابقه از نظر مالی نیز اهمیت دارد. تیم سوم جام جهانی ۲۹میلیون دلار جایزه دریافت می‌کند، در حالی که تیم چهارم ۲۷میلیون دلار پاداش می‌گیرد؛ یعنی برنده این دیدار ۲میلیون دلار بیشتر به دست می‌آورد. آلمان با چهار مدال برنز رکورددار کسب مقام سوم در تاریخ جام جهانی است. آخرین مدال برنز زمین‌ها در سال ۲۰۱۰ به دست آمد. این تیم همچنین چهار بار نایب‌قهرمان جهان شده است.

این بازی برای رکوردهای فردی هم اهمیت دارد. برخی از برندگان کفش طلا در تاریخ جام جهانی توانسته‌اند در بازی رده‌بندی تعداد گل‌های خود را افزایش دهند. اوزه‌بیو در سال ۱۹۶۶، سالواتوره

لیگ ملت‌ها و حتی قرعه‌کشی مسابقات آینده تأثیر بگذارد. وجود تیم سوم جام جهانی، مشابه مسابقات المپیک است؛ رویدادی که سال‌هاست برای سه تیم برترمدال طلا نقره و برنز در نظر می‌گیرد. این مسابقه به یکی از دو تیم بازنده نیمه‌نهایی فرصت می‌دهد تا تورنمنت را با یک پیروزی به پایان برسانند.

با وجود اینکه بازی رده‌بندی

جایزه اصلی جام جهانی را ندارد، این مسابقه بخشی از تاریخ این رقابت‌هاست؛ دیداری که در طول سال‌ها به ثبت رکوردهای مختلف کمک کرده، اما همواره با انتقادهایی از سوی برخی مربیان و بازیکنان نیز همراه بوده است.

چرا رده‌بندی در جام جهانی

برگزار می‌شود؟

بازی رده‌بندی جام جهانی که فیفا از آن با عنوان «فینال برنز» یاد می‌کند، دلایل مختلفی برای برگزاری دارد. هر مسابقه اضافی در جام جهانی درآمد بیشتری برای فیفا و شهرمیزبان ایجاد می‌کند؛ از فروش بلیت گرفته تا فرصت‌های تجاری و تبلیغاتی. از طرف دیگر، این بازی فاصله بین پایان نیمه‌نهایی‌ها و فینال را پر می‌کند و به شبکه‌های تلویزیونی اجازه می‌دهد یک مسابقه مهم دیگر را برای مخاطبان خود پخش کنند.

این دیدار از نظر رده‌بندی جهانی فیفا نیز اهمیت دارد. برخلاف بازی‌های دوستانه، نتیجه یک مسابقه رسمی جام جهانی تأثیر بیشتری روی جایگاه تیم‌ها دارد. به همین دلیل، تیم‌ها علاوه بر کسب مدال برنز، انگیزه دارند تا با یک پیروزی، جام را با خاطره‌ای بهتر به پایان برسانند؛ چراکه این نتیجه می‌تواند روی رتبه جهانی،